

מפגש זמנים

לגלות טמונות ולפאר צפונות מפארתם של גדולי ומאורי הדורות

פרשת ואתחנן - נחמו • יא מנחם אב תשפ"ג לפ"ק • גליון שלוש מאות שבעים וארבע • שנה ה

למה בבין הזמנים כל כך חשוב לשבת וללמוד

תמיד זה הנכון, וכמעט תמיד הפחות מושך, היותר קשה, הדבר שדורש יותר מאמץ, זהו הדבר שבסופו של דבר ישתלם לנו לדורי דורות.

אבל מה אפשר לעשות שבתרכיז הכחול הרעיל יש כל מיני ציורים של גולגולות עם איקסים, כתוב בכל השפות 'לא למאכל', וזאת בכדי שלא יהיה שום אחד שבטעות יתפתה לשתות מן הכחול הכחול הזה וחס ושלום... וגם בפטל הכחול תדאגו לסמן כל מיני עיגולים אדומים שיפחידו אותנו... לעומת זאת בכל הצבעוניות של העולם הזה, האורות השונים והמשונים המרצדים, פעמים רבות יכולים להטעות את האדם, אין שם אזהרות באותיות אדומות, אין שם ציורים מפחידים, ואז יכול להיות שאחד יתפתה לטעום מהדברים הללו, ומאז קשה עד למאוד הדרך חזרה...

על זה יש רק עצה אחת, לפחד !!! כן פשוט לפחד !!! לפי שמתחילים להתעסק עם דברים מהעולם הזה, צריך לברר עם זה רצון ה', ואם לא - פשוט לא לעשות זאת. ומה לעשות, שלפעמים היצר הרע מגיע עם כל הכוחות שלו, ומנסה לצייר בצבעים הכי חיים, והיהודי כמעט מתפתה?! על זה גם צריכה להיות התשובה: יראה! פחד! איך אני יכול לעשות כאלו דברים, הרי אני מתרחק מבורא העולם, הרי אחר כך לא אוכל ללמוד באותה קדושה וטהרה שלמדתי לפני זה, הרי לא אוכל להתפלל באותו אופן שבו התפללתי לפני זה. כשיהודי חי את הפחד הזה, הוא רואה כל הזמן את הגולגולות עם האיקסים מול העיניים, אז כבר הנסיון פחות קשה...

אבל איך אפשר להגיע לכזה דרגה של יראה, לכזה פחד מחטא, זה הרי דרגה מאוד

לומד בגלל זה, הוא לומד בלאו הכי, רק זה עוזר לו ללמוד, זה מכוון אותו מה ללמוד, הוא לומד יותר בגלל זה, אבל עצם הלימוד הוא לומד בגלל מצות ה' שציוונו לעסוק בדברי תורה...

כל זה טוב ונכון כשלעצמו, ומהווה באמת תמריץ ללמוד בבין הזמנים, ואולי אף יותר מכל השנה. אבל האמת היא שלימוד התורה בבין הזמנים לא רק שהוא חובה כמו בזמן, ולא מצאנו שום סעיף בשולחן ערוך או ברמב"ם שפוטר מלימוד התורה בבין הזמנים, אף על תשעה באב עצמו מצינו מחלוקת הפוסקים אם פטורים אז ממצות תלמוד תורה, או שמחויבים ללמוד בתורה המתירים בו, אבל על בין הזמנים לא מצינו שום חולק שיש בו את מצות לימוד התורה. ומאיזה שהיא מקום, יש סיבה להרבות בלימוד התורה בבין הזמנים יותר מאשר בזמן עצמו, וכמו שיבואר להלן...

העולם הזה הוא מאוד צבעוני ומושך, במיוחד בימינו אנו, שהעולם הזה הוא כבר בתלת מימד, ויש אף שיאמרו שהוא רב חושי... אבל העולם הבא ברוב הפעמים עדיין נשאר בשחור לבן, הוא עדיין לא התעדכן למודל של 2023...

כיהודים מאמינים בני מאמינים, אין צורך להאריך בנושא, עד כמה הצבעוניות של העולם הזה - כולו חושך, כולו אופל ותהום פעורה. כשלעומת זה העולם הבא, עם כל חד גווניותו, זהו רק למראה העין. העיניים שלנו קצת אפלות בענין, כמו שאנו יודעים שלא תמיד התרכיז הכחול שנמצא בתוך בקבוק יפה - זהו פטל, לפעמים זה רעיל!! וגם כשזה לא ממש רעיל, וזה כן פטל, אז לא כל כך בריא, ודווקא הסודה הפשוטה, מרווה הרבה יותר ממנה, והרבה יותר בריאה. כך מצג השווה שהיצר הרע מציג לנגד עיננו, לא

עומדים אנו בפתחם של ימי בין הזמנים הנוראים! למה 'הנוראים', מה הוא עשה לך כל הרבה, שהוא נהיה נורא?! אז האמת שהוא לא עשה רק לי, אלא שהוא עשה להמון ישיבע בחורים, כמעט כל מי שמתעסק עם בחורים יודע זאת, ואני לא מחדש כאן שום דבר.

כל מי שמתעסק עם בחורים יודע כאמור שיש בחורים שלא חזרו לעצמם אחרי בין הזמנים, אך הוא גם יודע שיש בחורים שבין הזמנים העלה אותם לפסגות לא מוכרות. בין הזמנים זה מהזמנים הכי גורליים בחיים של בחור, הוא יכול להיות בחינת 'עלו שמים', אבל זה רק בגלל שיש בחינה של 'ירדו תהומות', ובחור רציני מזהה הזדמנויות, ויודע מה לפניו...

גם אצל אברך כולל שיוצא לבין הזמנים, הזמן הזה מאוד גורלי. הגם שאצלו פחות יכול להיות 'עלו שמים', שהרי פחות שייך אצלו ה'ירדו תהומות' של הבחורים בבין הזמנים. אברך גם יכול לפעמים עסוק יותר בבין הזמנים מאשר באמצע הזמן ובצדק, יש מבית ילדים שצריך להעסיק, צריך לקיים את מצות ה'חופש', צריך להספיק הרבה דברים בבין הזמנים... אז למה הזמן הזה כל כך גורלי בשבילו?! בגלל שבזמן הזה יכולים לראות על כל השנה, אם מה שהאברך יושב ולומד זה בגלל ש'בתורת ה' חפצו', או בגלל ש'תנו עיניכם בממון' [הנאמר בט"ו באב, שבו מצווים להוסיף בלימוד התורה]... אם האברך יושב ולומד גם בבין הזמנים, נכון!! הוא לומד פחות בגלל שאין מסגרת, יש יותר מפריעים, אבל אם בכל זאת יש לו קביעות בזמן או בכמות, שעל זה הוא לא עובר בשום פנים ואופן, אף בזמנים הכי קשים, זה מראה שכל הזמן כשהוא יושב ולומד, אז אפילו שיש מישהו שדוחף אותו ללמוד, הוא לא

גבוהה, לחיות כל הזמן בלחץ אולי הוא הולך להיתקל באיזה רעל לנשמה?!

אז נכון שהדרגה הכי גבוהה, זה באמת לא שייכת כל כך לנו, זה שייך באמת ליהודים גבוהים באמת, יהודים שבאמת מבינים מה הם יכולים להפסיד, אנחנו הרי לא יודעים באמת מה אנחנו יכולים להפסיד, אנחנו צריכים לעבוד על זה, לנסות להבין מה זה העולם הבא, מה זה אומר להיות קרוב אל ה'. ואיך אנחנו יכולים להשיג את זה?!

מבאר הרבי ר' שמעון שלום מאמשינוב צוקללה"ה על הפסוק בפרשתנו "ההר בוער באש עד לב השמים", 'ההר' גימטריה של 'יראה', והיינו שהכח של היראה הוא הכח שמונע שמעכב וגם שמכלה ומבטל את כל עניני הפיתוי של היצר הרע, הכח של יראה 'בוער' דהיינו מבער ומכלה 'באש' של פיתויים וההתעוררויות של - התשוקות והמאוויים של היצר הרע. 'בוער באש' הוא מבער מכלה ושורף את 'האש' את התבערה של התשוקות של היצר הרע.

'ההר' הרי מורה על הר סיני, וכשחז"ל רצו לכנות את מי שהוא בקיא בכל התורה כולה - הם קראו לו 'סיני'. הגמרא קוראת לר' יוסף 'סיני', כי הוא בקיא בכל התורה כולה. אם כן 'סיני' מורה על כח של נתינת התורה, על כח התורה. וזה בא לומר לנו שהתורה היא זו שמביאה את האדם ליראה הכי גדולה שיכול להיות.

וזאת למה?! כי על ידי התורה, על ידי לימוד התורה, מתגלה לו לאדם עד כמה הבורא הוא זה שמחיה את העולם הזה, ובלעדיו לא יוכל להיות לו שום קיום. שהרי האדם יכול לנסות ללמוד בענין, הוא יכול לנסות להתבונן בענין, אבל את הידיעה האמיתית, החיבור האמיתי, את ההרגשה האמיתית, זה רק על ידי לימוד התורה. הרי כל כח בריאת העולם הוא על ידי התורה, כמו שאמרו חכמינו ז"ל 'היה הקדוש ברוך מביט בתורה ובורא את העולם'. ואם כן כשהאדם לומד תורה, מתגלה לאדם יותר ויותר שהכח שמחיה את העולם זה התורה.

וכמה שיותר מתגלה ליהודי, שכל חיותו בעולם זה רק מאת הבורא, זה מעורר אצלו יותר יראה. כי ברגע שהאדם מכיר באמת ובתמים שכל מה שיש לו כאן בעולם, כל החיים שלו, כל דבר ודבר כאן בעולם זה רק מאת הבורא, אז הוא מיד מתחיל לפחד, הוא יודע שכל החיים שלו תלויים בזה, כל נשימה ונשימה שלו מאת ה', ומזה הוא מגיע ליראת העונש.

ואם הוא מתבונן מעט יותר, אזי הוא יכול ליראה יותר גבוהה, הוא יכול להבין שיש כאן ריבונו של עולם שברא את כל העולם, ויש כאן מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, הוא מקבל קצת מושג מגדלותו של הבורא יתברך, שזה עצמו יכול להביא יראה גדולה.

ועל אחת כמה וכמה אם הוא יבין יותר, שכל מה שקיים כאן בעולם זה עדיין בכלל לא אפילו חלק אחד ממנו יתברך, כי אם הרבה יותר גבוה מכל דבר שייך לעולם, מכל דבר שאנחנו יכולים להבין. כל העולם אינו שווה כלום כנגדו, כל העולם אם כל מה שהוא מכיל, ההרים הכי רמים, הנהרות הכי חזקים, הימים הכי גדולים, הצבאות הכי חזקים, הנשיאים וראשי הממשלות הכי מפחידים, כל זה עדיין כאין וכאפס לנגדו.

וכשהוא יגיע לאיזו שהיא הכרה, אזי הפחד והיראה שלו תגבר עד למאוד, בתחילה יראת העונש - לפחד לעשות משהו נגדו, כי זה מפחיד, זה יכול להיות שהפרנסה לא תלך כמו שצריך, או כל דבר אחר, מה גם שהחיים שלו תלויים בזה. ולאחר מכן יראת הרוממות - לפחד לעשות משהו נגדו, כי אתה יודע משהו מגדולתו, ואם הוא אמר שלא לעשות, אז זה מפחיד לא לעשות זאת. עד שמגיע ליראה של בוש, לפחד למרות את רצונו של ה', כי אתה יודע שהוא רואה ומביט הכל, ואתה מתבייש לעשות משהו נגד רצונו של השליט העליון על כל העליונים והתחתונים.

אם כן נמצאנו למדים: אם אנחנו רוצים כוחות להתמודד נגד היצרים של העולם הזה, לדעת להתמודד נגד המשיכה לדברים

המאוסים של העולם הזה, אנחנו מוכרחים לשבת וללמוד, רק 'ההר' הכח של יראה שמגיעה מלימוד התורה, היא זה ש'בוער' מכלה ושורף 'באש', את כל האישים הזרים, כל הבערות וכל ההתחממות של היצר לדברים אסורים, דברים שיכולים להוביל אותנו לעבר פי שחת.

ואם נרצה, נוכל לומר זאת בכמה מילים, וכמו שחז"ל אמרו, שהקדוש ברוך הוא אמר 'בראתי יצר הרע - בראתי לו תורה תבלין', הכח של התורה, הוא הכח היחיד שיכול נגד היצר הרע.

מוסיף הרבי ר' שמעון שלום, שאחר שזוכה שעל ידי היראה שהתעוררה בעקבות לימוד התורה, הרי הוא ביער את כל התאוות הרעות, אזי מוסיף הפסוק 'עד לב השמים', אז הלב שלו נהיה לגמרי שמימי. אז הוא כבר לא צריך לריב כל כך עם היצר, התאוות והתשוקות שלו הם כבר לא כל כך לענינים גשמיים, העיניים שלו נפתחו, הוא כבר מבין שהרוחניות זה הרבה יותר צבעוני מאשר הגשמיות, ואז הוא כבר לא כל כך רוצה דברים גשמיים כל כך, הלב שלו נהיה מזוכך, הלב שלו רוצה דברים רוחניים.

כי זהו כוחו של התורה, בתחילה למנוע מהאדם ליפול ברשתו של היצר, עד שזה מביא שהיהודי עצמו לא ירצה דברים גשמיים, הלב שלו לא ימשך לענינים גשמיים ופחותים.

ואת זה יכולים להעיד הרבה יהודים, שאף שהם לא עבדו ספציפי על התאוות, הם השקיעו את הראש ואת הלב בתורה, אזי פתאום הם גילו שהם פחות מתאוים לדברים גשמיים, פתאום יש להם פחות משיכה לזה...

ואף כל אחד ואחד מאיתנו יכול להעיד, שבזמנים שהוא היה עסוק בתורה, בזמנים שהתורה שבתה את ראשו וליבו, אז דברים אחרים פחות דיברו אליו... וכשכך פני הדברים, מיותר לסכם את מה שיוצא מכך... מיותר לומר למה דווקא בבין הזמנים שיוצאים מתיבת נח - מהשיבה הכולל, דווקא אז צריכים להיות יותר שקועים בתורה הקדושה.

לתגובות, הארות והערות:

053-3177-604

לפרטים והרשמה:

m533177604@gmail.com

ניתן לתרום בכרטיס אשראי

בכל מערכות 'נדרים פלוס'